

Sygn. akt *XVII AmE 3/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Małgorzata Perdion-Kalicka</i>
Protokolant –	st. sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 14 marca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **J. P.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania J. P. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 7 października 2015 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od J. P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

XVII AmE 3/16

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) (...) z 7 października 2015 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że:

1) osoba kierująca działalnością przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o.

nie wywiązała się z obowiązku przedstawienia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do dnia 15 maja 2015 r. informacji o działaniach podjętych w okresie od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia 31 marca 2015 r., w celu zapewnienia bezpieczeństwa paliwowego państwa w zakresie obrotu gazem ziemnym z zagranicą oraz o realizacji obowiązku utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego, tj. obowiązku wynikającego z art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (dalej jako ustawa o zapasach),

2) za zaniechanie opisane w pkt 1 wymierzył osobie kierującej działalnością przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o., tj. Prezesowi Zarządu (...) Sp. z o.o. - Panu J. P., karę pieniężną w wysokości 8 132,68 zł

J. P. złożył odwołanie od powyższej decyzji, zaskarżając ją w całości i domagając się jej uchylenia i umorzenie postępowania.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 27 ust. 1 i 2 w zw. z art. 63 ust 1 pkt 6 w zw. z art. 24 ust 5 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o zapasach poprzez przyjęcie, że przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. zobowiązane było do składania informacji, o której mowa w art. 27 ust. 2 ustawy o zapasach, w sytuacji kiedy na podstawie art. 24 ust 5 było ono zwolnione z obowiązku utrzymywania zapasów gazu ziemnego.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie domagał się oddalenia odwołania.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. posiada koncesję na obrót gazem ziemnym z zagranicą, udzieloną decyzją Prezesa URE z dnia 25 czerwca 2014r. nr (...) na okres do 1 kwietnia 2014r (k.26-28)

Na mocy decyzji Ministra Gospodarki z dnia 1 czerwca 2011r. spółka (...) otrzymała zwolnienie z obowiązku utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego na okres do dnia 10 lutego 2016 (k.9-11).

W dniu 10 czerwca 2015r (...) Sp. z o.o. przekazała Prezesowi URE informację, o jakiej mowa w art. 27 ust 2 (dowód: pismo k.1 akt adm.).

J. P. jest prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. (dowód: odpis z KRS k.9 akt adm.). Powyższy stan faktyczny w niniejszej sprawie był w całości bezsporny.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym, przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przywozu gazu ziemnego w celu jego dalszej odsprzedaży odbiorcom przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki oraz Prezesowi URE informacje o działaniach podjętych w okresie od dnia 1 kwietnia poprzedniego roku do dnia 31 marca danego roku, w celu zapewnienia bezpieczeństwa paliwowego państwa w zakresie obrotu gazem ziemnym z zagranicą oraz realizacji obowiązku utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego, do dnia 15 maja każdego roku.

Nie ulega więc wątpliwości, że spółka (...) Sp. z o.o., posiadająca koncesję na obrót gazem ziemnym z zagranicą i prowadząca działalność gospodarczą w zakresie przywozu gazu ziemnego w rozumieniu art. 24 ustawy o zapasach była obowiązana do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 27 ust 2 ustawy.

Spółka uchybiła obowiązkowi informacyjnemu, przekazując Prezesowi URE informację, której dotyczy powoływany przepis, dopiero w dniu 10 czerwca 2015 r.

Powód J. P. – będący prezesem zarządu ww. spółki - zarzucał zaskarżonej decyzji naruszenie art. 27 ust. 2 ustawy poprzez błędne przyjęcie, że ciężą na nim obowiązki informacyjne oraz naruszenie art. 24 ust. 5 ustawy poprzez nieuwzględnienie okoliczności, iż powód decyzją Ministra Gospodarki posiadał zwolnienie z obowiązku utrzymywania zapasów gazu ziemnego.

W ocenie Sądu zarzuty powoda są niezasadne. Nie istnieje normatywna korelacja pomiędzy faktem uzyskania zwolnienia z obowiązku utrzymywania zapasów a brakiem obowiązku informacyjnego. Okoliczność uzyskania zwolnienia z obowiązku zapasów skutkować może ewentualną bezprzedmiotowością badania wykonania obowiązku utrzymywania zapasów obowiązkowych, lecz nie oznacza utraty statusu przedsiębiorstwa energetycznego prowadzącego działalność w zakresie przywozu gazu ziemnego w celu jego dalszej odsprzedaży odbiorcom, o jakim mowa w art. 27 ust 2 ustawy o zapasach, na którym z mocy ustawy ciąży obowiązek informacyjny.

Obowiązek ten odnosi się do kwestii bezpieczeństwa paliwowego państwa i posiada szerszy zakres, niż tylko związany z fizycznym dokonaniem przywozu gazu czy też tylko z realizacją obowiązku utrzymywania zapasów gazu ziemnego,

bowiem dotyczy każdego etapu wykonywania działalności w zakresie przywozu gazu w celu jego odsprzedaży, w tym działań przygotowawczych do realizacji tego przywozu. Zatem informacja przekazywana na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy powinna dotyczyć nie tylko kwestii utrzymywanych zapasów paliwowych, ale także kwestii wskazanych w art. 49 – 62 ustawy a więc kwestii dotyczących m. in.: procedur postępowania mających zastosowanie w przypadku wystąpienia zakłóceń w dostarczaniu gazu ziemnego do systemu gazowego oraz nieprzewidzianego wzrostu zużycia gazu ziemnego przez odbiorców, działań mających na celu przeciwdziałanie zakłóceniom w dostawach gazu ziemnego do systemu gazowego lub nieprzewidzianemu wzrostowi jego zużycia przez odbiorców, informacji dotyczących zawiadomienia operatora systemu gazowego o wystąpieniu zdarzeń o których mowa w art. 49 ust. 1 ustawy i podjętych działaniach w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw gazu ziemnego swoim odbiorcom lub o braku możliwości zapewnienia tego bezpieczeństwa w terminie umożliwiającym podjęcie działań mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa dostarczania gazu ziemnego odbiorcom i prawidłowe funkcjonowanie systemu gazowego.

Błędna była więc interpretacja powołanych przepisów dokonana przez powoda zakładająca, że zwolnienie z obowiązku posiadania zapasów gazu jest jednoznaczne ze zwolnieniem z obowiązku przekazywania informacji o o jakich mowa w art. 27 ust 2 ustawy o zapasach.

W tym stanie rzeczy oczywistym było, że spółka nie wywiązała się z obowiązku o jakim mowa w art. 27 ust. 2 ustawy o zapasach.

Stosownie do art. 63 ust. 1 pkt 6 ustawy o zapasach karze pieniężnej podlega ten kto będąc osobą kierującą działalnością przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 24, nie przedstawi, w wyznaczonym terminie, informacji, o których mowa w art. 27, albo przedstawi w tej informacji dane nieprawdziwe. Zgodnie zaś z art. 63 ust. 4 ustawy o zapasach kara pieniężna w takim przypadku wynosi od dwukrotnego do dziesięciokrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, obowiązującego w kwartale, w którym nastąpiło niedopełnienie obowiązku.

Jest okolicznością niekwestionowaną, że osobą kierującą działalnością powodowej spółki odpowiedzialną za złożenie informacji do dnia 15 maja 2015 r. był prezes zarządu J. P. i to on ponosi odpowiedzialność za naruszenia art. 27 ust 2 ustawy o zapasach.

Orzeczona kara odpowiada przesłankom ustawowym. Wskazać należy, że Prezes URE orzekł karę w najniższym przewidzianym przepisami prawa wymiarze. Nie budzi przy tym wątpliwości podstawa obliczenia kary, ustalona przez Prezesa URE na podstawie obwieszczenia Prezesa GUS z dnia 16 lipca 2015 r. w sprawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw włącznie z wypłatami z zysk w drugim kwartale 2015 r., które wynosiło (...)zł

Złożony przez powoda w toku postępowania administracyjnego wniosek o odstąpienie od wymierzenia kary nie mógł być uwzględniony, gdyż nie znajdował oparcia w przepisach ustawy.

Należy bowiem podkreślić, że odpowiedzialność karno-administracyjna ma charakter odpowiedzialności obiektywnej a więc jest niezależna o subiektywnych przesłanek w postaci winy. Ponadto w literaturze prawniczej, w odniesieniu do sankcji administracyjnych, panuje pogląd, że organ jest zobligowany do wszczęcia postępowania w przypadku uzyskania informacji o naruszeniu prawa, które jest zagrożone sankcją administracyjną, wymierzaną w formie władczej oraz w przypadku ustalenia popełnienia deliktu administracyjnego, nie może nie wymierzyć dolegliwości przewidzianej prawem. Represja jest dolegliwością za określony delikt, przy czym przepisy nie zawierają norm dopuszczających uchylenia sankcji w przypadku przywrócenia do stanu poprzedniego przez podmiot dopuszczający się deliktu, pomimo że charakter naruszenia umożliwia usunięcia skutków, bądź przynajmniej ich zniwelowanie. Sankcja jest wówczas przede wszystkim odpłatą za delikt. Sankcja może być nałożona za delikt administracyjny, którego popełnienie poza naruszeniem określonej normy prawa może nie wywołać w sferze stosunków społecznych negatywnych skutków prawnych. Bezprawie przejawia się między innymi w narażeniu na zagrożenie określonych dóbr i wartości prawem chronionych. O represyjności sankcji przesądza też jej wymierzanie bez względu na skutek wywołany popełnieniem deliktu administracyjnego. Sankcja ma wówczas charakter odpłaty za nieposłuszeństwo

wobec prawa, pomimo usunięcia skutków tego nieposłuszeństwa (M. W., Sankcje w prawie administracyjnym i procedura ich wymierzania, W. K. 2008r)

Konkludując stwierdzić należy, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie a zaskarżona decyzja odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać zaskarżoną decyzję za uzasadnioną i znajdującą oparcie w przepisach prawa. Z tych względów w oparciu o przepis art. 479⁵³ §2 k.p.c. orzeczono jak w pkt. 1 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. do kosztów tych zaliczono koszty zastępstwa procesowego pozwanego w wysokości 360 zł określonej w § 14 ust. 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., nr 490 j.t.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., nr 1804).

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka